

Luota minuun!

Elämään ei suhtauduttu hengenvaarana, jota vastaan piti koko ajan varautua, eikä kaiken mahdollisen vakuuttamiseen käytetty täällä omaisuuksia.

Lainaus on Kati Hiekkapellon romaanista *Tumma*, jonka tapahtumat sijoittuvat Balkanille, Serbian ja Unkarin raja-alueelle, Tisza-joen rannalle. Tuo niin perin epäsuomalainen asenne kiehtoo minua: Olla murehtimatta turhia. Rohjeta elää niin, ettei käsijarru ole koko ajan päällä.

Raamattu opettaa pyhää huolettomuutta. Jeesus kehotti opetuslapsiaan olemaan huolehtimatta turhaan: *Kuka teistä voi murehtimalla lisätä elämänsä pituutta kyynäränkään vertaa?* (Matt. 6:27) Niin, kukapa meistä voisi! Kuitenkin huolehtiminen puskee aina pintaan. Se vain on niin luontaista. Kaikki mahdollinen pitää vakuuttaa. Turva-aitoja pitää rakentaa. Erilaisia varoittimia, hälyttimiä ja suoja asentaa. Varmuuden vuoksi pitää kieltää. Halu säilyttää elämää on niin suuri, että säilyttäessään elämää unohtaa elää.

Ensi pyhä kehottaa meitä jättäytymään kaikessa Jeesuksen varaan. Olivatpa huolet miten isoja tai pieniä tahansa, olivatpa ne todellisia tai vasta mahdollisia, hän on luvannut auttaa. Hän on luvannut olla läsnä elämässämme. Meidän tarvitsee vain luottaa.

-Marja Korhonen